

Arrest

nr. 72 398 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LONDA SENGI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2008 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 september 2010 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Die trof een gelijkaardige beslissing bij arrest nummer 54 179 van 10 januari 2011.

1.3. Op 20 januari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), die verzoekster op 30 januari 2011 betekend werd.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 12/01/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens een gebrek aan belang.

Ter terechtzitting doet zij afstand van deze exceptie, waarvan de Raad akte neemt.

2.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift het Frans als proceduretaal kiest voor onderhavige betwisting dient de Raad op te merken dat het gebruik van de talen in de rechtspleging op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing in het Nederlands heeft genomen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze taal als proceduretaal te hanteren. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken die zij verkiest, wat onder meer inhoudt dat zij een in het Frans opgesteld verzoekschrift kan indienen. De behandeling van dit verzoekschrift geschiedt echter in het Nederlands aangezien, zoals hierboven reeds werd gesteld, het Nederlands in deze de proceduretaal is conform het gestelde in artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de onderstaande bespreking van de middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Qu'en ce que la Partie Adverse a notifié un ordre de quitter le territoire à la Requérante, sans jamais avoir égard à (l'ensemble des éléments contenus dans le dossier de l'Etrangère. Qu'ainsi, le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile sous-tend sa décision sur le fait que la procédure d'asile de la Requérante s'est terminée le 12 janvier 2011, devant le Conseil du Contentieux des Etrangers. Qu'alors même qu'il est constant que, pendant que sa demande d'asile était en examen, la Requérante a formulé une demande d'autorisation de séjour fondée sur le prescrit de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers, laquelle se trouve présentement pendante devant (l'Office des Etrangers. Qu'il s'ensuit que la Partie Adverse ne pouvait enjoindre un ordre de quitter le territoire sans avoir répondu préalablement et adéquatement à cette dernière demande d'autorisation de séjour. Qu'il apparaît de surcroît que, dans l'argumentaire développé par le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile dans l'acte incriminé, il n'est nullement fait mention de ladite demande d'autorisation de séjour, levée par l'intéressée en application de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers. Que conséquemment, la décision actuellement querellée n'est ni adéquatement, ni scrupuleusement motivée. Que cette motivation est, de plus, stéréotypée et insuffisante. Que la Partie Adverse, ce faisant, a violé ouvertement les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978/79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de gemachtigde geen bevel zou mogen afleveren.

Verzoeksters kritiek mist feitelijke en juridische grondslag.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan,

het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),

een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist — en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest dd. 13.11.2007 van het Hof van Cassatie).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, aan verzoekster het bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en confoun de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekster eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd aangezien zij geen rekening houdt met een aanvraag om verblijfsmachtiging die zou zijn ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze gemotiveerd werd.

3.5. In het administratief dossier bevindt zich geen aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekster zou hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt evenmin een dergelijke aanvraag bij haar verzoekschrift, laat staan het bewijs dat een dergelijke aanvraag werd ingediend.

3.6. Verzoekster kan bezwaarlijk een motivering verwachten in de bestreden beslissing aangaande een aanvraag waarvan niet aangetoond wordt dat deze wel degelijk werd ingediend.

3.7. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.8. De vaststellingen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist. Het feit dat deze vaststellingen mogelijk op stereotiepe wijze worden geformuleerd houdt niet in dat ze onjuist zijn of dat de motivering niet afdoende is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoekster op: *"Pris de l'excès de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, et de la méconnaissance du principe général de bonne administration."*

Verzoekster betoogt als volgt :

«Qu'en ce que le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile a notifié un ordre de quitter le territoire à l'Etrangère, au motif que sa demande d'asile s'est cloturée négativement devant le Conseil du Contentieux des Etrangers, le 12 janvier 2011.

Qu'alors même qu'il est constant que celle-ci avait introduit auparavant une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers, laquelle se trouve pendante devant l'Office des Etrangers.

Que la Partie Adverse se devait dès lors, avant de notifier un ordre de quitter le territoire à celle-ci, d'examiner préalablement ladite demande.

Que nonobstant, une telle mesure d'éloignement est sans doute disproportionnée, et constitue par ailleurs, une ingérence excessive dans la vie privée de la Requérante, savoir qu'en pareil cas, celle-ci devra quitter le territoire du Royaume, et se séparer d'avec sa famille, précisément sa mère et sa soeur, ainsi que son fiancé.

Qu'alors même que ce dernier dispose d'un titre de séjour de cinq ans en Belgique et que sa mère se trouve présentement en pleine procédure de régularisation de séjour, tant sur base de l'article 9 bis que sur base de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 sur les Etrangers.

Qu'en demeurant totalement muet dans la décision contestée du 20 janvier 2011, en ce qui concerne la demande d'autorisation de séjour valablement introduite par la Requérante, le délégué de Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile a sans doute énervé le principe général de bonne administration, voulant que l'autorité administrative, devant notifier un ordre de quitter le territoire à l'Etrangère en l'espèce, devait avoir égard

(ensemble des éléments contenus dans le dossier de l'intéressée.

Qu'étant en défaut de ce faire, la Partie Adverse a sans doute péché d'un excès de pouvoir, a commis une erreur manifeste d'appréciation, qu'elle a également violé l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, et le principe général de bonne administration."

3.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen :

"(...) Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekster als laatste veemelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten. Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Verzoekster voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Ze verwijst naar haar familie (moeder en zussen) in België dewelke een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis en art. 9ter hebben ingediend en naar haar verloofde die een verblijfsrecht heeft in België.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeksters op geen enkele dienstige wijze toelicht waarom zij haar recht op gezins- of privé-leven geschonden acht.

Verzoeksters moeder en zussen verblijven — zoals blijkt uit verzoeksters uiteenzetting —zonder verblijfsrecht in het land.

Dit werd reeds vastgesteld in het arrest nr. 54.197 dd. 10.01.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, waarin wordt opgemerkt dat aan verzoeksters moeder een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten om reden dat Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Betreffende verzoeksters vermeende verloofde, merkt de verwerende partij dat verzoekster geenszins aantoonde dat er inderdaad sprake is van een verloofde. Verzoekster toont met haar vage en ongestaafde beweringen niet dat er sprake is van een schending van haar gezinsleven.

Er kan dan ook geen schending van art. 8 EVRM worden weerhouden.

grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters middel dus niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.11. Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout gaat de Raad ervan uit dat zij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.12. Waar verzoekster de schending opwerpt van het "beginsel van behoorlijk bestuur" gaat de Raad er gelet op verzoeksters betoog ter ondersteuning van het tweede middel van uit dat zij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht. Deze houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Waar verzoekster opnieuw betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.14. Waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 EVRM omdat zij door de bestreden beslissing gescheiden zal worden van haar verloofde, dient de Raad op te werpen dat verzoekster niet aantoont dat zij überhaupt een verloofde heeft en dat zulks ook niet blijkt uit het administratief dossier. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster een aanvraag gericht heeft tot de verwerende partij waarin de aanwezigheid van een verloofde als element werd ingeroepen.

3.15. Waar verzoekster gewag maakt van haar moeder en zus die in België verblijven, dient de Raad op opnieuw op te werpen dat verzoekster dit op geen enkele wijze aantoont. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat ze een aanvraag gericht heeft tot de verwerende partij waarin de aanwezigheid van haar familieleden als element werd ingeroepen. Indien toch dient aangenomen te worden dat voormelde familieleden in België vertoeven, merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf stelt dat zij zich middenin procedures artikel 9bis en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevinden, derwijze dat verzoekster hiermee aantoont dat ze op illegale wijze in het Rijk verblijven. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

3.16. Verzoekster laat ook na aan te tonen dat zij hier een privéleven of een familie- en gezinsleven leidt met haar moeder, zus of verloofde. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven

en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non.

Derhalve is het tweede middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA